

Tot és economia RES NO ÉS GRATUÏT

- Mira, jo toco el dos. Pots comptar que s'ha enganxat a un joc i ens deixa penjats.
- Mi-te'!!
- Però... Què t'ha passat?
- Ostres, quina fava! Un merder: se m'ha acabat el carril bici, hi havia una "furgó" amb la porta oberta...
- Però què t'has fet?
- Res, un esquinç.
- Ue! La meva motxilla!
- I la meva!
- Quina flipada! Sembla una "pel·li"!
- Hola. A veure si vigileu més les vostres coses, eh?
- Gràcies.
- Ens has salvat la pell.
- No tant, només la bossa. Vigileu, eh?
- Eh! Les claus del garatge del meu tiet. Si heu flipat amb la "pel·li"..., flipareu amb el garatge.
- "Pel·li" de gorra, local de gorra... avui tot ens surt gratis, nen!
- Gratis? Ja t'agradaria...! Qui et penses que et paga la policia, l'ambulància i la tireta que t'han posat, eh?

Una part molt important, segurament la més important dels serveis que rebem les persones en l'anomenada "societat del benestar", com ara la sanitat, l'educació o la policia, no els hem de pagar d'una manera directa. Aparentment, són gratuïts.

Sovint no donem gaire importància a coses com ara anar a un poble allunyat de casa nostra per una carretera asfaltada; que els semàfors de la ciutat funcionin dia i nit; que quan algú es jubila pugui continuar cobrant la resta de la vida sense haver de treballar; que apareguin ambulàncies, metges i policies poc després que hi hagi hagut un accident de trànsit; que quan es declari un

incendi els bombers hi vagin de pressa amb grans camions i helicòpters; que puguem anar a un hospital de la Seguretat Social i que ens atenguin sense pagar...

És tan quotidià, tot, que potser hem oblidat que persones de generacions anteriors a nosaltres no gaudien d'aquests serveis. Aquests grans beneficis socials, com ara poder beneficiar-se d'una sanitat i una educació gratuïtes per a tothom, és el que dóna nom a l'anomenat "estat del benestar".

- Bé, què? Guapo, eh?
- I fastigoset...
- Doncs a mi el garatge... em mola!
- Jo puc portar uns "amplis".
- I una nevera. Ens cal una nevera!
- I cadires! N'he vist un parell en un contenidor.
- Mira... Aquí podríem muntar un taller d'artesanía!
- I un local per assajar!
- El meu tiet diu que no vol pasta però, a canvi, l'hem de netejar.
- Netejar? Però si ja té personalitat tal i com està. I a més, el braç... Ah! Ah!

L'Estat ha de pagar tots els serveis públics: els metges, els professors, els bombers, els policies..., i totes aquestes persones cobren un salari cada mes. L'enllumenat dels carrers, l'asfalt de les carreteres o els helicòpters dels bombers tampoc no són de franc. Qui ho paga, tot això? I amb quins diners?

Els grans estats moderns, com ara l'espanyol, o la majoria d'estats de la Unió Europea són les organitzacions que tenen més treballadors; les que més gasten, les que més inverteixen, les que més ingressen. Els estats tenen una mida enorme, la gestió dels quals és un factor clau d'èxit en una societat moderna.

- Ha quedat molt guapo!
- I hi hem hagut de pensar.

- I tant...!
- Quin dia...!
- Caram, no us heu quedat amb gana, no...!
- Ah!, si haguessis vingut abans...
- Què t'ha passat?
- Res, un espavilat, que ha pintat un grafit a la porta de la classe i ens ha tocat netejar-lo.
- Quina murga!
- Ja ho pots ben dir. Es veu que han rebaixat el pressupost de la neteja i hem hagut de pensar tots.
- Una mica de civisme no fa mal.
- Quiet aquí, que és meu. Aviam aquest civisme...
- D'això res!, que l'he portat jo i també en tinc, de gana. Apa, té... i... al lloro!, que me'n deus mig.

Els ingressos dels estats moderns vénen de recaptar impostos, diversos impostos. I si amb aquests impostos no poden cobrir les enormes despeses de l'Estat en sanitat, seguretat o educació, han de demanar diners a persones del país o d'altres països. És el que s'anomena "deute públic". Hem de recordar que, tot i que a primera vista ens ho sembli, res no és de franc.